

Arrest

nr. 112 819 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. E., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. U werd 20 jaar geleden geboren in het dorp Mainkhel, district Hesarak, provincie Nangarhar. Samen met uw broer M. K. (OV xxxxxx, CGVS xxxxxx) begon u zeven à acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan te werken als kok in het districtshuis van Hesarak. U en uw broer waren ook verantwoordelijk voor de aanvulling van de stock. Hiervoor dienden jullie naar de stad Jalalabad - het provinciecentrum van Nangarhar - te gaan. U bent getrouwd en u hebt een dochter van ongeveer anderhalf jaar oud.

Toen jullie al enige tijd aan het werk waren in het districtshuis - ergens in de zomer - ontvingen jullie een dreigbrief waarin de taliban van jullie eisten dat jullie zouden stoppen met jullie werk. Jullie gingen niet in op deze eis en bleven verder werken. Twee tot drie weken later waren jullie op de terugweg

van Jalalabad toen jullie door de taliban werden tegengehouden en ontvoerd. Ze brachten jullie naar een onbekende plaats waar ze jullie sloegen. Als jullie hen niet zouden helpen door vergif in het eten van de districtschef te mengen, zouden ze jullie doden. Omdat jullie geen andere keuze hadden, gingen jullie hiermee akkoord.

Daarop werd uw vader en enkele ouderen van het dorp gecontacteerd om jullie te komen halen zodat het zou lijken dat jullie dankzij hen waren vrijgekomen en niet omdat jullie ermee instemden de taliban te helpen. Hierna gingen jullie terug aan het werk. Een week later werd er een tweede dreigbrief toegestuurd waarin ze zeiden dat jullie nog niet hadden gedaan wat ze vroegen. Drie à vier dagen later werd jullie huis met een bom aangevallen waarbij uw vader en een tante van uw moeder gewond raakten. Vervolgens doken u en uw broer onder bij een vriend van uw vader. Vijftien dagen later ontvluchtten jullie Afghanistan met de hulp van een smokkelaar.

Op 2 augustus kwam u aan in België en een dag later diende u samen met uw broer uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten voor: de 'taskara's' van u en uw broer, twee foto's van uw huis en de schade veroorzaakt door de aanval, twee dreigbrieven en een bevestigingsbrief van het 'rural development department' van Hesarak.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot het mengen van vergif in het eten dermate onwaarschijnlijk zijn dat zij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven fundamenteel onderuit halen. Zo beweert uw broer dat jullie een week nadat jullie erin toestemden vergif te mengen in het eten van het districtshoofd en vrijgelaten werd, een dreigbrief ontvingen omdat jullie niet deden wat jullie hadden beloofd (CGVS M. vragen 66, 98-99). Aangezien de taliban volgens jullie hadden gezegd dat zij jullie dit vergif zouden bezorgen en dat op het moment van de dreigbrief en de aanval op jullie huis dit nog steeds niet was gebeurd, is het compleet onlogisch dat de taliban jullie zouden bedreigen met de dood omdat jullie dit vergif nog niet hadden gemengd in het eten (CGVS M vragen 89-96; CGVS E. vragen 68-71). Daar de taliban jullie dit vergif niet hadden bezorgd, was het voor jullie dan ook onmogelijk dit te mengen in het eten en zich aan jullie deel van de afspraak te houden. Er is bijgevolg geen enkele reden voor de taliban om doodsbedreigingen te uiten aan jullie adres. Dat zij zouden geweten hebben dat jullie dit niet van plan waren doordat jullie terugkeerden naar het werk is onzinnig. Om gif te mengen in het eten van het districtshoofd is het immers noodzakelijk dat jullie terugkeerden naar jullie werk. Door niet gaan werken, hebben jullie immers geen toegang meer tot de keukens daar. Ook de taliban kunnen deze redenering maken. Er kan dus vastgesteld worden dat uw verklaringen omtrent het gif en de u toegewezen taak geen steek houden waardoor er dan ook geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan de door u voorgehouden problemen.

Bovendien dient er aangestipt te worden dat uw verklaringen op enkele cruciale punten tegenstrijdig zijn met de verklaringen van uw broer, M. K..

Zo beweert uw broer dat de taliban hem dit vergif niet hebben proberen te bezorgen terwijl u stelt dat zij uw vader hadden gebeld met het nieuws dat ze iemand met dit vergif zouden sturen, maar dat uw vader zou gezegd hebben dat jullie dit niet gingen doen (CGVS M 89-96; E 72). In de door u geschetste context is het weinig aannemelijk dat uw vader jullie leven in gevaar zou brengen door aan de taliban al op voorhand te vertellen dat jullie niet zouden doen wat jullie hadden afgesproken. Aan de uw verklaring omtrent dit gif hoeft dus evenmin veel geloof gehecht te worden. Dit antwoord gaf u bovendien nadat u geconfronteerd werd met het onlogische van uw verklaringen. Waardoor eerder de indruk gewekt wordt dat u met dit antwoord bepaalde fouten in jullie verhaal probeerde te herstellen wat de oprechtheid van jullie relaas verder onderuit haalt.

Daarnaast stelt uw broer dat jullie te voet werden meegenomen naar jullie 'gevangenis' terwijl u zei dat dit met de auto gebeurde (CGVS M 83; E 62). Ontvoerd worden door de taliban is geen alledaags gegeven. Wanneer zoiets gebeurt, heeft dit een dusdanig grote impact op het leven van die persoon dat er van uitgegaan kan worden dat deze zich dit achteraf nog levendig kan herinneren. Wanneer u en uw broer vervolgens tegenstrijdige verklaringen afleggen over de manier waarop jullie zijn ontvoerd - toch geen pietluttig detail - toont dit aan dat jullie dit niet in werkelijkheid hebben meegemaakt.

Voorts stelt uw broer dat jullie de eerste dreigbrief onmiddellijk serieus namen (CGVS M vraag 77). In tegenstelling tot u die over die eerste brief net het tegenovergestelde vertelt: jullie dachten dat het een grap was en jullie namen de brief niet serieus (CGVS E vragen 57-59). Wanneer iemand voor het eerst een dreigbrief ontvangt waarin hij bedreigd wordt met de dood mag verwacht worden dat die

persoon zich nog goed herinnert hoe hij daar op heeft gereageerd. Dat jullie over die reactie op die dreigbrief tegengestelde verklaringen afleggen, is dus erg opmerkelijk. Hierdoor kan er verder getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Tenslotte spreken jullie elkaar ook tegen wanneer het gaat over het tijdsbestek tussen de tweede brief en de aanval op jullie huis. Aan de ene kant beweert uw broer dat er drie à vier dagen tussen zaten en aan de andere kant beweert u dat dit tien à vijftien dagen waren (CGVS M vraag 101; E vraag 81). Het verschil tussen beide inschattingen zijn navenant waardoor er niet kan gesproken worden van een menselijke vergissing. Zulke gebeurtenissen zijn erg beklijvend waardoor er kan verondersteld worden dat jullie verklaringen hieromtrent niet zo uiteenlopend zouden zijn. De combinatie van al deze tegenstrijdigheden tussen jullie respectievelijke verklaringen wijst op het ingestudeerde karakter ervan en zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven volkomen en volledig onderuit gehaald wordt.

Het is overigens opvallend dat de taliban jullie vader en enkele ouderen belden voor een afspraak op de plaats waar ze jullie gevangen hielden (CGVS M vragen 66, 85; E 76-80). Op die manier verraadden de taliban immers hun eigen schuilplaats waardoor ze gemakkelijk opgespoord kunnen worden door de regering of de buitenlandse troepen. Er kan van de taliban verwacht worden dat zij voorzichtiger te werk zouden gaan en gewone burgers geen 'richtingsaanwijzingen' naar hun schuilplaats zouden geven. Dat zij dit volgens u en uw broer toch deden, is weinig waarschijnlijk en tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij zijn een bewijs van uw identiteit en herkomst wat door het CGVS niet wordt betwist. De bevestigingsbrief en de dreigbrieven zijn met de hand geschreven documenten waarvan de herkomst onmogelijk kan achterhaald worden. Dit kan door eender wie, eender waar geschreven zijn. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat dergelijke documenten in Afghanistan gemakkelijk kunnen aangekocht of door corruptie verkregen worden (zie blauwe map). De foto's van de schade aan het huis tonen niet aan dat dit het gevolg is van een aanval op jullie huis. Het enige dat die foto's bewijzen, is dat er - beperkte - schade is aan jullie huis. Deze schade kan door allerlei zaken/omstandigheden veroorzaakt zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Alhoewel u verklaart afkomstig te zijn uit het district Hesarak, provincie Nangarhar, kan worden geconcludeerd dat u beschikt over een veilig onderkomen in de stad Jalalabad, het provinciecentrum van Nangarhar, slecht drie uur rijden van uw geboorteplaats (CGVS vraag 43). U bent een volwassen man, die naast het Pashtou (uw moedertaal) ook een beetje Dari spreekt (CGVS E, vraag 17). Daarnaast hebt u enkele jaren scholing genoten (CGVS E vragen 6-7) en hebt u in Afghanistan ook al een zekere beroepservaring opgedaan (CGVS E vragen 18-19). Voorts ging u elke twee weken met uw broer naar Jalalabad en bleven jullie er af en toe zelfs slapen (CGVS M vragen 41-43; E vraag 52). U bent dus goed vertrouwd met Jalalabad en het is voor u ook vlot bereikbaar. Verder slaagt uw familie - ook na het vertrek van u en uw broer uit Afghanistan - er zonder noemenswaardige problemen erin een familie van negen te onderhouden (CGVS M vragen 53-57; E vragen 39-45). Dit betekent dat zij over voldoende financiële armslag beschikken. Aan de verdwijning van uw andere broer kan - gezien de aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen - geen geloof worden gehecht. Er is dus geen enkele reden waarom u in Jalalabad uw leven niet opnieuw zou kunnen opbouwen. De stad is voor u praktisch, veilig en legaal toegankelijk en er is - gelet op bovenstaande argumentatie - in uw hoofd geen sprake van een vrees voor vervolging.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt

aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat ook in hoofde van uw broer M. K. een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 48/4, c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet) en de motiveringsplicht.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de weigering van de vluchtelingenstatus op geen enkele wijze betwist. Zij blijven dus staan, en de Raad sluit zich aan bij deze motieven van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier. De schending van de motiveringsplicht wordt enkel opgeworpen ten aanzien van de motivering van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, en het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden besproken.

2.4. De verzoekende partij betoogt in haar initieel verzoekschrift dat het ANSO zelf aangeeft dat het niet is omdat in een district de incidenten verwaarloosbaar zijn, quod non, dit ook betekent dat het in de betrokken regio veilig is. De verzoekende partij verwijst naar pagina 29 van de Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Veiligheidssituatie Afghanistan Analyse" van 15 juni 2012.

De verwerende partij stelt volgens haar zonder enige bijkomende motivering dat in het geval van de verzoekende partij de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden beoordeeld. De verwerende partij toont echter niet aan waarom zij op grond van de verklaringen van de verzoekende partij kan besluiten dat de verzoekende partij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Volgens de verzoekende partij lijkt de verwerende partij zich te steunen op wat op pagina 40 van het UNHCR-rapport wordt vermeld. De verzoekende partij haalt een deel van het voormelde rapport aan. Zij stelt verder dat het UNHCR wel degelijk strikte voorwaarden stelt vooraleer een intern vluchtalternatief op de Afghaanse asielzoeker toepasselijk kan worden verklaard. Het rapport stelt immers dat dit enkel in welbepaalde omstandigheden kan en dit geval per geval moet worden bekeken volgens parameters die in het UNHCR-rapport worden aangereikt. De verwerende partij lijkt in de bestreden beslissing totaal geen rekening te willen houden met het feit dat de verzoekende partij getrouwd is en zij vader is van een dochtertje van ongeveer twee jaar oud. Haar vrouw en kind verblijven nog steeds in de streek van herkomst. Dit gegeven werpt een heel ander licht op de situatie van de verzoekende partij en de verwerende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verzoekende partij zich kan vestigen in Jalalabad, gelet op de voorwaarden die daaraan worden gesteld in het voornoemde rapport van het UNHCR. Het feit dat de verzoekende partij een volwassen man is, zij naast het Pashtou ook een beetje Dari spreekt, zij enkele jaren scholing heeft genoten in haar geboortestreek, zij in Afghanistan een zekere beroepservaring heeft opgedaan, en zij elke twee weken met haar broer naar Jalalabad ging en daar af en toe zelfs bleef slapen, kan niet leiden tot het besluit dat zij goed vertrouwd is met Jalalabad. Bovendien zal de verzoekende partij, eens terug in Afghanistan, door onveilige gebieden moeten reizen om het door de verwerende partij veilig geachte gebied te kunnen bereiken. Verder betekent het feit dat haar familie er zonder noemenswaardige problemen in slaagt negen kinderen te onderhouden zeker niet dat zij over voldoende financiële slagkracht beschikken.

De verzoekende partij stelt verder dat er in Jalalabad thans zeer veel criminaliteit heerst en zij dus niet begrijpt hoe de verwerende partij kan stellen dat Jalalabad voor haar praktisch, veilig en legaal toegankelijk is en er in haren hoofde geen sprake is van een vrees voor vervolging. De verwerende partij heeft nagelaten een specifieke analyse uit te voeren van de situatie van de verzoekende partij.

Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij, door te stellen dat er in Jalalabad geen sprake kan zijn van vervolging in hoofde van de verzoekende partij, toepassing maakt van een criterium dat niet thuishoort bij de beoordeling van de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij dient enkel aan te tonen dat zij een risico dreigt te lopen op ernstige schade, maar niet op vervolging. In ieder geval wordt nergens in het UNHCR-rapport gesteld dat voor de verzoekende partij de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden beoordeeld. Op dit punt is de bestreden beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd.

De verzoekende partij betoogt ten slotte dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat nergens in de richtlijnen van het UNHCR wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. De verzoekende partij verwijst naar pagina 37 van het UNHCR-rapport. Bovendien baseert de verwerende partij de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus onder meer op een Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel 11: Regionale Analyse" van 11 juli 2012, maar dit rapport komt evenwel veel minder eenduidig voor dan de verwerende partij lijkt te willen uitschijnen. De verzoekende partij verwijst naar het voorbehoud dat wordt gemaakt bij de aanvang van het rapport. Hoe dan ook maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat in het geval van de verzoekende partij de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden beoordeeld, zodat dit deel van de bestreden beslissing weinig pertinent is en blijft.

2.5. Gelet op de manifeste ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, kan hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.6. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat met toepassing van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker zich elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in zijn district Hesarak, provincie Nangarhar te ontlopen en dat in de stad Jalalabad, blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat dit in zijn geval als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Met het louter betwisten van de inschatting door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Jalalabad en de argumentatie dat het rapport 'Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse' van 11 juli 2012" minder eenduidig voorkomt dan de verwerende partij laat uitschijnen, dat het ANSO zelf aangeeft dat een district waar de incidenten verwaarloosbaar zijn, niet wil aangeven dat het in de betrokken regio veilig is, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Zoals de verzoekende partij terecht stelt vermeldt het document "Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012, dat zich in het administratief dossier bevindt, het volgende: *"Zoals ANSO zelf aangeeft betekent een verwaarloosbaar aantal incidenten niet noodzakelijk dat het er veilig is"* (p. 29). De Raad wijst er evenwel op dat deze zinsnede niet betekent dat zelfs een beperkt aantal incidenten automatisch inhoudt dat de betrokken regio onveilig zou zijn. De verzoekende partij maakt dit met het aanhalen van deze passage in het document ook niet aannemelijk. Ook met het louter citeren van het voorbehoud in de SRB en aldus uitgaande van een selectieve lezing van de SRB, toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal op grond van alle gegevens vervat in de SRB onterecht tot de conclusie komt dat er geen redenen zijn om louter omwille van de veiligheidssituatie in Jalalabad subsidiaire bescherming toe te kennen.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Jalalabad heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad gemaakt door de commissaris-generaal. Diens analyse wordt dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verder bevat de bestreden beslissing wel degelijk motieven waarom de verzoekende partij volgens het Commissariaat-generaal zich kan vestigen in Jalalabad, namelijk: *"Alhoewel u verklaart afkomstig te zijn uit het district Hesarak, provincie Nangarhar, kan worden geconcludeerd dat u beschikt over een veilig onderkomen in de stad Jalalabad, het provinciecentrum van Nangarhar, slecht drie uur rijden van uw geboorteplaats (CGVS vraag 43). U bent een volwassen man, die naast het Pashtou (uw moedertaal) ook een beetje Dari spreekt (CGVS E, vraag 17). Daarnaast hebt u enkele jaren scholing genoten (CGVS E vragen 6-7) en hebt u in Afghanistan ook al een zekere beroepservaring opgedaan (CGVS E vragen 18-19). Voorts ging u elke twee weken met uw broer naar Jalalabad en bleven jullie er af en toe zelfs slapen (CGVS M vragen 41-43; E vraag 52). U bent dus goed vertrouwd met Jalalabad en het is voor u ook vlot bereikbaar. Verder slaagt uw familie - ook na het vertrek van u en uw broer uit Afghanistan - er zonder noemenswaardige problemen erin een familie van negen te onderhouden (CGVS M vragen 53-57; E vragen 39-45). Dit betekent dat zij over voldoende financiële armslag beschikken. Aan de verdwijning van uw andere broer kan - gezien de aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen - geen geloof worden gehecht. Er is dus geen enkele reden waarom u in Jalalabad uw leven niet opnieuw zou kunnen opbouwen. De stad is voor u praktisch, veilig en legaal toegankelijk*

en er is - gelet op bovenstaande argumentatie - in uw hoofde geen sprake van een vrees voor vervolging."

Waar verzoeker verwijst naar een passage uit een UNHCR-rapport zonder verdere referentie, wijst de Raad er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Husseini tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om haar te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. De passage die verzoeker citeert correspondeert hiermee. Zoals blijkt heeft de commissaris-generaal oog gehad voor de individuele situatie van verzoeker waarbij hij, op basis van de gegevens uit het administratief dossier, tot de terechte conclusie kwam dat verzoeker een volwassen man is die naast Pashtou ook een beetje Dari spreekt, die enkele jaren scholing heeft genoten en in Afghanistan een zekere beroepservaring heeft opgedaan en die elke twee weken met zijn broer naar Jalalabad ging en er zelfs af en toe bleef slapen zodat verzoeker vertrouwd is met Jalalabad en er geen enkele reden is waarom hij in Jalalabad zijn leven en werk niet opnieuw zou kunnen opbouwen.

Verzoeker betwist deze motivering en poneert dat hij geen intern vluchtalternatief heeft in Jalalabad. Met dergelijk betoog – in wezen niets meer dan loutere beweringen – brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Jalalabad, waar hij reeds ettelijke malen geweest is. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, jongeman die Pashtou en een beetje Dari spreekt en bovendien werkervaring heeft, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen in Jalalabad, waar hij reeds verschillende keren geweest is en bijgevolg vertrouwd mee is. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing totaal geen rekening lijkt te willen houden met het feit dat zij getrouwd is en zij vader is van een dochter van ongeveer twee jaar, en dit gegeven werpt volgens haar een heel ander licht op haar situatie. De verzoekende partij legt echter niet uit waarom dit gegeven een ander licht zou werpen op haar situatie. Zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat haar echtgenote en kind niet samen met haar in Jalalabad een bestaan zouden kunnen opbouwen. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

In de mate verzoeker nog aanvoert dat hij in geval van terugkeer duidelijk door districten moet reizen die hem blootstellen aan een meer dan reëel risico op ernstige schade, wijst de Raad er op dat uit de SRB, "Afghanistan", "Veiligheidssituatie Jalalabad", van 23 oktober 2012 (administratief dossier, Landeninformatie, stuk 16, pp.8-11) blijkt dat Jalalabad over een luchthaven beschikt waarbij wel incidenten worden gemeld maar waarbij het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat er bovendien een weg is tussen Kabul (waarvan de SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 stelt dat er een duidelijke verbetering is van de veiligheidssituatie aldaar) en Jalalabad die omschreven wordt als "volkomen veilig". Verzoeker toont geenszins aan dat hij niet op een veilige manier naar Jalalabad zou kunnen reizen.

Het commissariaat-generaal besluit in de bestreden beslissing dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is, en dat de aanslagen eerder gericht zijn op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Het baseert zich voor deze conclusie op uitgebreide en objectieve informatie afkomstig van gezaghebbende bronnen. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier. De verzoekende partij probeert deze conclusie te

weerleggen door te verwijzen naar “het UNHCR rapport op pagina 37”, dat zij overigens niet bij haar verzoekschrift voegt maar enkel citeert. De Raad stelt echter vast dat ook uit het citaat dat de verzoekende partij weergeeft in haar verzoekschrift niet blijkt dat aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming zou moeten geboden worden. Het citaat vermeldt immers als volgt: “(...) *UNHCR considers that the situation in certain parts of Afghanistan, as set out below, can be characterized as one of generalized violence at the time of writing (...)*”, “(...) *More specifically (...) the situation in Helmand, Kandahar, Kunar, and in parts of Ghazni and Kost provinces has reached such a high (...)*”, en “(...) *Therefore, Afghan asylum-seekers, formerly residing in Helmand, Kandahar, Kunar, and in parts of Ghazni and Khost provinces may be in need of international protection under complementary forms of protection (...)*”. De verzoekende partij maakt hiermee niet aannemelijk dat ook voor wat betreft Jalalabad volgens het UNHCR subsidiaire bescherming dient te worden verleend.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij er niet in slaagt de conclusie van het commissariaat-generaal dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, te weerleggen. Uit de informatie van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een intern vluchtalternatief heeft in Jalalabad.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.7. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER